

Nu ved det ærede Medlem akkurat lige saa godt som jeg, hvor umuligt det er for nærværende Tid at sige, hvor meget der vil behøves, og hvorledes Dækningsen skal skaffes til det, der behøves. Min almindelige Tendens paa dette Omraade har jeg ofte nok tilkendegivet. Det er den, at vi bør se at faa et fast Laan, saa snart vi kunne faa det paa gode og rimelige Vilkaar, men vi skulle ikke tage mod et fast Laan paa Vilkaar, der sætte os ned under det Niveau i de laantagende Staters Række, paa hvilket vi nu befinde os. Det kan være, at vi komme til at følge det almindelige Niveau for Førsteklasses laantagende Stater, som synes at være i nogen Synken, men vi ville ikke ud af dette Førsteklasses Niveau. Det er der heller ikke Skygge af Grund til. Den danske Stat er i dette Øjeblik lige saa fuldt som nogen Sinde en god og solid Debitor. De Vanskeligheder, vi lide under, ere kun af forbigaaende Art og kunne rettes og ville blive rettede — det er Regeringens bestemt tilkendegivne Villie — i Løbet af et Aar, det vil sige den korteste Tid, som Regeringen anser for tilstrækkelig til fuldkomment at overse Situationen. Der er under disse Forhold ingen Grund for os til at lade os synke ned i andet Niveau, end hvor vi høre hjemme. At der ikke er nogen Slappelse i Tilliden til os paa det europæiske Laanemarked, viser sig paa mange Maader. Jeg har før peget paa andre Omstændigheder, der tyde derpaa, og jeg skal i Dag nævne den, at de danske Statsobligationer hele Oktober Maaned igennem have været faste, ja endog i Stigning paa Pariserbørsen, selv om man tager Hensyn til, at der er løbet nogen Rente paa.

Dernæst erklærede det højtærede Medlem, at jeg var et ualmindeligt Eksemplar af en lystseende Finansminister. Jeg anklagede andre for at være Sortseere, men det var nødvendigt, naar man stod overfor en i den Grad lystseende Finansminister som jeg; saa maatte det til for at naa den nødvendige Balance. Nu ved jeg slet ikke, hvor det ærede Medlem faar det fra, at jeg skulde have et saa lyst Syn paa Forholdene. De udførlige Udtalelser, jeg fremkom med i Folketinget, kan jeg maaske ikke smigre mig med ere præsentere for det høje Ting. Men jeg er sikker paa, at enhver, der har gjort mig den Ære at gennemlæse mine Udtalelser ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget og ved dettes første Behandling, vil give mig Ret i, at det, jeg sagde der, er ikke bygget paa noget særligt lyst Syn. Jeg erkender

saa fuldt som nogen, at det er en alvorlig Situation, vi befinde os i; men jeg kan ikke tjene det ærede Medlem i at mene, at det er andet end forbigaaende Vanskeligheder, og jeg vil dog indtil videre betvivle, at det ærede Medlem selv vil betegne dem anderledes. Jeg tror, at det ærede Medlem i Virkeligheden med mig er fuldstændig enig i, at saa vanskelige og pinagtige Forholdene end kunne være, indtil vi naa Balance, er der ikke Skygge af Tvivl om, at Balance kan naas, uden at vi paa nogen som helst utilbørlig Maade komme til at angribe vort Lands økonomiske Hjælpkilder. Det skulde undre mig i høj Grad, om ikke det ærede Medlem, naar alt kommer til alt, er enig med mig i den Betragtning, og i andet bestaar jo mit Lystseeri ikke. Naar jeg har paapeget, at der har været en Overgangstid, særlig med Hensyn til Toldlovens Virkninger, en Overgangstid, der af Grunde, jeg udførligt har paapeget i det andet Ting og ved denne Lejlighed ikke skal trætte dette høje Ting med at gentage, har maattet virke uheldigt, har jeg kunnet belægge det med tørre Tal. Jeg har kunnet vise, hvorledes der har været en Nedgang, som skyldes forbigaaende Forhold og hvorledes denne Nedgang atter er afløst af en Opgang. Vi have jo dog set, hvorledes i det sidste Halvaar Toldindtægterne ere indgaaede med ca. 2 Mill. Kr. mere end i det tilsvarende Halvaar i Fjor. Her er intet, som kan kaldes urimeligt Lystseeri; det er blot at holde sig til Tallene og Kendsgerningerne, som de foreligge.

Det er rigtigt, at Finansministeren ikke skal træde frem for Rigsdagen og sige: Det retter sig alt sammen af sig selv, der er intet alvorligt i Vejen; vi skulle kun vente, saa bedre Tiderne sig nok; vi behøve ingen Foranstaltninger at træffe for at forøge vore Indtægter og formindske vore Udgifter. Man skulde, naar man hører det ærede Medlem, virkelig tro, jeg har udtalt mig paa den Maade; men det er det stik modsatte, jeg har sagt. Jeg har sagt, at det er nødvendigt at gennemføre en betydelig Reduktion af vore Udgifter, og jeg mener, at det er ikke alene nødvendigt, men ogsaa muligt at komme til en saadan Reduktion. Jeg har sagt, at det er nødvendigt at søge en betydelig Indtægtsforøgelse; jeg har paapeget de første Skridt paa denne Vej, de første Lovforanstaltninger, ved hvilke en saadan Indtægtsforøgelse skal tilvejebringes, og jeg har stillet andre i Udsigt. Jeg maa naturligtvis være det ærede Medlem meget